

fuldt at have overveiet Sagen, efter mit Skjøn valgt hvad der var Staten tjenligst, meest i dens Interesse og hvad der var meest sparsommeligt for Staten, idet han har valgt Garantistystemet. Nu er det vel saa, at der kan strides om dette; ligeoverfor staae andre Meninger, hvis Berettigelse gjøres gjældende fra et andet Standpunkt, men jeg vil dog ikke kunne følge, at jeg troer, at disse Meninger for en stor Deel have deres Rod i forudsatte Ideer om, at Tværbanen er fordærvelig for Landet. Deri søger jeg den dybereliggende Grund for Opinionen under nærværende Sag, og jeg seer ei rettere, end at man især angriber den nu astraadte Minister, fordi han ved at fuldbyrde Loven har opfyldt sin Pligt. Men hvad enten man nu mener, at den Grund, som jeg nævnte, er Foranledningen, eller der virkelig i Sagens Natur ligger Anledning for Forsamlingen til at fremkomme med Beshværinger over den paagjældende Ministers Handlemaade, seer jeg ikke nogensomhelst anden Vej at gaae, end at kalde ham til Ansvar for Rigsretten. Dette er saa tilstrækkeligt godtgjort af den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgfreds, at jeg ikke behøver at gaae videre ind derpaa. Man har ogsaa under den foregaaende Discussion her i Salen opholdt sig ved Hemmeligholdelsen af Overenskomsten mellem Ministrene, men jeg vil dog spørge de ærede Medlemmer og navnlig den ærede pengekundige Rigsdagsmand for Mariager (A. Hage), om det ikke er i sin Orden, at enhver Mand, der indlader sig paa en Pengetransaction, og Regjeringen er jo i det Tilfælde, bør see hen til, i hvilket Forhold han bliver stillet, ikke alene ligeoverfor de i Transactionen Interesserede men ogsaa ligeoverfor Pengemarkedet i Almindelighed og vort eget Marked i Serdeleshed. Jeg tør nok spørge, om Regjeringen ved en sliq Transaction ikke bør betænke den Risiko, Markedet medfører derved, at Kjøbere undertiden, de saakaldte Sobberer, bruge alle mulige Midler til at hæve og trykke Prisen paa Statens Papirer. Ministeriet kan sandelig ikke være berettiget til at kundgjøre alle dets Transactioner, og den Minister, der har med Landets Finantsvæsen at gjøre, og som oftere kan finde det tjenligt at opkjøbe eller sælge Statens Papirer,

kan vissefelig ikke forsvare at gjøre Publikum iforveien bekendt med sine Hensigter. Det ligger lige frem i Sagens Natur, at disse Transactioner maatte holdes hemmelige til et vist Stadium, derom er der i det Hele aldeles Intet at sige, men hvad der derimod kan siges, det er, at vi, dersom vi stemme for Fleertallets Indstilling, komme ind paa en Vej, hvis Følger ere aldeles uberegnelige. Jeg troer ikke, at Rogen har Tvivl om, at Finantsministeren har sin lovlige Hjemmel for sin Handlemaade; jeg troer heller Ingen har Tvivl om, at det af ham givne Løfte vil blive holdt, thi jeg antager det baade moralsk og juridisk umuligt at bryde det. Hele Correspondancen mellem begge de paagjældende Ministre er aaben og klar; de have begge vedkjendt sig, at det er for at fremme et Tjernbaneanlæg, som de ansee tjenligt for Landet, at de ville støtte og understøtte hinanden, og dette er jo, som den høitærede Indenrigsminister tidligere har forklaret os, fuldkommen regelmæssigt og nødvendigt, naar Maskineriet i det Hele skal gaae. Den Hjemmel, som Finantsministeren har paaberaabt sig, har den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgfreds (S. Hage) idag angivet, nemlig Loven af 6te Mai 1857, hvor det udtrykkelig hedder, at Ministeren kan anbringe Drensfondsfondens Capital i Actier, for hvilke et Udbytte af 4 pCt. er garanteret enten af det danske Monarchie eller dets enkelte Dele. Jeg kan ikke skjønne, at man kan have renere Ord for Pengene end disse. Lad os nu see hen til, hvad der kan blive Følgen, naar Fleertallets Forslag stemmes ind i Finantsloven. Der vilde derved kastes en Funke ud, der kan blive til en stor Brand, der gjøres derved et Skridt, hvis Følger med Hensyn til vor Regjeringens Anseelse og med Hensyn til vor Credit ere aldeles uberegnelige, og de ville ikke udeblive, naar en saadan Afstemning kommer videre. Jeg haaber nu iøvrigt, mine Herrer, at den i alt Fald ikke kommer videre end i dette Thing, men jeg vilde ansee det for høist beklageligt, om Folkethingets Fleertal vilde stemme for Udvalgets Fleertals Indstilling. Men sæt nu, at de ærede Herrer, der nu ere stemte for at vedtage denne Indstilling, fik deres Villie og altsaa satte Forslaget igjen-